

Resa till Israel.

Under en tid hade vi hemma på Ericssonkontore arbetat med en offert till Ericsson-kontoret i Tel Aviv i Israel. Offerten var lik många andra offerter, som vi sänt ut i världen.

Jag blev förvånad när min chef bad mig åka ner till Tel Aviv och presentera vår offert.

”Dessutom blir det väl trevligt att se lite av Israel. Du har väl inte varit där än?” sa han och tittade lite finurligt på mig.

Resan började som en vanlig arbetsresa. Färden till Arlanda och procedurerna på flygplatsen med incheckning av mitt bagage gick enligt vanliga rutiner.

Resan ner till Israel kändes ganska lång. Det blev en befrielse när vi äntligen landade på Ben Gurion-flygplatsen. Jag hämtade mitt bagage och gick mot utcheckningen. Hela proceduren gick överraskande fort och helt smärtfritt.

Passtämpel vid inpassage till Israel

Jag sökte upp flygbussen in till Tel Aviv. Jag hade ett rum beställt på Ramada hotel inne i centrala Tel Aviv.

Jag fick en liten tändsticksask på hotellet.

Tändsticksask från hotellet

Besöket på Ericsson-kontoret blev inte som jag förväntat mig. Det var en hetsig stämning och alla verkade ivrigt sysselsatta. Flickan i receptionen tittade förvånad på mig när jag kom.

Jag förklarade mitt ärende och vem jag skulle besöka. Flickan förklarade att alla var upptagna med att iordningställa en viktig offert till deras största kund.

”Det är nog knappast någon som har tid att träffa dig”, sa hon, ”men jag ringer så får du träffa den som bjudit in dig hit”.

Efter en stund kom en ung man fram till mig. Han såg jäktad ut.

”Hej! Jag heter Jacob. Och jag måste be om ursäkt” sa han, ”Vi har en viktig offert, som vi alla arbetar med att få klar i tid till vår viktigaste kund här i Israel. Jag har totalt glömt att du skulle komma hit. Nu har jag ingen möjlighet att gå igenom den nya transmissionssytemet som ni kan erbjuda från Stockholm.”

När han såg hur besviken jag blev tillade han hastigt:

”Jag kan erbjuda att träffa dig under min lunchtid. Då kan vi ju diskutera ditt ärende. Kom tillbaka klockan tolv, så bjuder jag på lunchen, Jag hoppas du förstår min situation.”

Jag lovade komma till lunchen och gick ut från Ericsson-kontoret. Ute på gatan såg jag mig omkring och funderade på vad jag skulle göra. Mitt besök på kontoret hade verkligen inte utvecklat sig som jag planerat. Det var ju fortfarande 2 timmar till lunchen.

Jag såg mig omkring och upptäckte att Mc Donald’s fanns även i Tel Aviv. Men jag hoppades vi skulle avnjuta vår planerade lunch på ett mysigare ställe.

Mc Donald's i Tel Aviv.

Det var inte så långt till stranden, så jag gick ner för att se på Medelhavet. Eftersom det var i april månad så var det inte många som var ute för att njuta av solen.

Lite före klockan 12 gick jag tillbaka till Ericsson-kontoret.

Jacob mötte mig och förklarade att han skulle känna en trevlig restaurang helt nära kontoret, som hade riktigt god mat. Jag accepterade hans förslag och vi gick till en restaurang vid en liten tvärgata.

Vi slog oss ner vid ett bord längst bort i ett hörn. Jag berättade att jag gillade fisk. Jacob beställde då en fiskrätt åt oss båda.

Medan vi väntade visade jag offerten. Jag sa att han var stressad på grund av arbetet med den viktiga offerten. Han skulle läsa den när offerten blev klar och allt hade lugnat ner sig.

Kyperen kom redan efter en kort stund med vår mat. Jacob ville att jag skulle berätta om hur arbetet var hos oss hemma i Stockholm. Han tyckte det skulle vara intressant om han kunde få arbeta en tid hos oss på Ericsson i Stockholm.

Det blev en trevlig måltid och maten var alldeles utmärkt. Men strax innan vi skulle lämna restaurangen, hördes buller och höga ruster.

En kvinnlig officer blåste i sin visselpipa och utropade att de fått en bombvarning. Alla i lokalen måste genast ut från restaurangen. Hennes sex soldater kom sedan in i restaurangen och såg till att vi alla snabbt kom ut på gatan.

Kvinnlig officer

Jag tittade frågande på Jacob. Han skrattade och sa att bomblarmen kom lite då och då när man var ute på stan. Oftast hände inget allvarligt.

Jacob underade vad jag tänkte göra nu när jag oväntat fått ledig tid. Jag sa att jag funderat på att åka till Jerusalem, men avstått eftersom min tid här nere i Israel var för kort. Jacob tyckte jag skulle gå och se på stranden. Där händer det ofta något intressant, påstod han.

Sedan jäktade Jacob tillbaka till sitt offertarbete och jag började gå mot stranden.

Stranden

Lite ödsligt sträckte sig stranden mot horisonten

Jag såg endast några få personer på stranden.

Till slut var tiden i Tel Aviv slut och blev det dags att åka till flygplatsen. Rutinerna med incheckning var som det brukade vara. Sedan kom dock överraskningen. En alvarlig man i uniform lom och bad mig följa med. Han förde mig till ett litet rum och bad mig sitta ner.

Under en hel timme frågade den uniformerade mannen ut mig om vad jag gjort i Tel Aviv. Han såg lite förbryllad ut över min berättelse om dagarna i Tel Aviv. Men till slut förklarade han sig nöjd och jag kunde gå mot siten och invänta planet till Stockholm.

